

паэзія

паэзія

Генадзь Бураўкін

...вам ня трэба мая радасць?

Вы ня хочаце да яе далучыцца,

Вас яна раздражняе,

Вы ад яе адвыклі?

Шкада!..

Лісты да запатрабаванья

З новай кнігі

* * *

Я кожны дзень складаю лісты —
Матулі,
Сябрам,
Унукам,
А яшчэ —
Дзяцінству, якое ўжо ня вернецца,
І старасыці, ад якой не ўцячэш,
Бярозцы пад майм вакном,
Жураўлю ў асеньнім небе,
Ручаю каля прыдарожнага гаю
І Сафійцы ў Полацку...

Я іх шапчу
Халаднаватымі вясновымі ранкамі,

Съякотнымі летнімі днямі,
Завейнымі зімнімі вечарамі
І аддаю
Лёгкай хмурынцы ў небе,
Цёпламу дожджыку-грыбасею,
Лагоднаму баравому ветру.

Некаторыя ж я запісваю
І называю іх
(Можа, залішне самаўпэўнена?)
Вершамі.
Іх я пакідаю
Да запатрабаваньня,
Тайна спадзеючыся,
Што аднойчы іх захочуць прачытаць
Ці то мае дарослыя ўнуکі,
Ці то мая зялёная бярозка,
Ці то мой журавель,
Які прыляціць з выраю...

* * *

Калі мне было нядобра,
Мяне суцяшалі:
«Пройдзе!»

І праўда:
Міналі дні —
І адступаўся кашаль,
І съціхаў занудлівы дождж,
І сябры прыходзілі мірыща,
І прыносілі ўрэшце пенсю...

А чаго ж ніяк не праходзяць
Пошасьць бяспамяцтва,
Чорная зайдрасьць,
Воспа дзяржаўнага хамства
І кароста хлусьні?

Чаму ж ніяк не праходзіць
Людское вар'яцтва,
Калі брат забівае з-за грошай брата,
А з-за трону народ прадаюць у рабства,
І каханьнем гандлюць, як цыгарэтамі,

І ў бутэльцы топяць сумлењне,
І адракаюцца ад дзяцей?..

Калі ж яны пройдуць —
Галеча і здрада,
Жорсткасць і беззаконье,
Абыякавасць і несправядлівасць?..
Столькі гадоў чакаю!
А ўсё дарэмна...

Можа век мой кароткі,
Дачакацца я не пасъпею...

* * *

Я і ня ведаю нават,
Адкуль яна раптам зъявілася —
Гарэзная,
Неабдымная,
Нястрымная,
Хмельная
Радасць,
Што перапоўніла сэрца
Адчувањнем хуткай удачы,
Уліла ў мае руکі сілу,
І ласкаю затуманіла вочы.

Я набрыняў ёю,
Як сокам асенъні яблык.
Яна ўжо ўва мне не зъмяшчалася.
І я выбег на вуліцу.

Сонца зъдзівілася —
І абмыла мне твар цеплынёю.
А вецер пацалаваў мне шчокі.
І трапяткі матылёнк
Даверліва сеў на плячо.

Я ўзрушана ўсьміхаўся
Паўдзённаму чыстаму небу,
Клёну ў двары,
Буркатліваму голубу на балконе
І перапоўненаму трамваю,
Якому велікадушна саступіў дарогу.

Я зазіраў у вочы сустрэчным
 І ківаў ім яшчэ здалёку:
 «Добры дзень!
 Мне хораша з вамі.
 Спадзяюся,
 Усё ў вас у парадку?»

Але хіхінулі па-блазенску дзяўчатаы,
 Адбегліся ўбок жанчыны з пакункамі,
 Сівы пенсіянер у вайсковым фрэнчы
 Пакруціў каля скроні пальцам,
 А чарнявая высокая прыгажуня
 Гучна выгукнула:
 «Вар'ят!..»

Ах, вам ня трэба мая радасьць?
 Вы ня хочаце да яе далучыцца,
 Вас яна раздражняе,
 Вы ад яе адвыклі?
 Шкада!

Я ж нічога іншага
 Не магу вам прапанаваць.

* * *

Я прачнуўся на досьвітку
 Ад адчуваньня,
 Што нешта муляе за плячамі,
 Нешта нябачнае, неасязальнае
 Казыча паміж лапатак.

Я выбег на ганак —
 І стаў павольна ўзынімацца
 Над прыціхлым дворыкам,
 Над садам,
 Над дахамі,
 Над электралініямі,
 Над зялёной зямной прасторай.

Было мне вольна і лёгка.
 Я дзівіўся тайнай сіле,
 Што трymала мяне ў блакіце.
 Я мог дыханьнем падагнаць хмарку,

Пакарміць з далоні жаўранка,
Ухапіцца рукамі за вясёлку.

Ува мне ўсё съпявала,
Я быў добры
І нават шчасльвы.
Мне хацелася верыць у казкі,
І забыцца на крыўды і страхі,
І ўзынімацца вышай і вышай,
Каб абняць увесь съвет.

Я лунаў над ляснымі азёрамі,
Над імклівымі аўтастрадамі,
Над комінамі заводаў
І над жытнёвымі нівамі.

Я ня ведаў,
Чаго было болей у гэтым палёце —
Зъдзіўленыня,
Адкрыцца
Ці боскага азарэнья,
Зынітаванастьці з часам
Ці далучэнья да вечнасьці.

І я не заўважыў,
Як там, унізе,
З няўцягнасьцю і пагардай
Зірнуў на мяне
Чалавек з модным кейсам,
Сядоучы ў чорны «мерседэс».
Ён усьміхнуўся высакамерна —
І быщам душу мне працяла
Халодная жалезнaya страла.

Я паляцеў на зямлю,
Натыкаючыся на хмары,
Ранячы руکі асколкамі вясёлкі,
Распалохваючы ў садзе шпакоў...

І вось я стаю на ганку,
Усё яшчэ шчасльвы.
Ды за плячамі ўжо нічога ня муляе.
І я не магу даўмецца,
Адкуль у пальцах маіх
Цёплае птушынае пёрка...
